

ikke faa mange Enkeltheeder, hvor den ærede Minister beviste, at Lovforslaget, saaledes som det kom fra mig, var forkastet. Den Paragraf, den høitærede Minister især opholdt sig ved og gjorde til Gjenstand for Critik, var § 3, og den Anke, han førte, var navnlig med Hensyn til hvad der skulde ansees som judicielle Anliggender og hvad der skuldt være administrative Sager, men mit Forslag stiller sig slet ikke den Opgave at sige, hvad der skal være Gjenstand for Dommermyndigheden, og hvad der skal være Gjenstand for administrativ Afgjørelse — Forholdet bliver aldeles det samme som hidtil. Naar den kjøbenhavnske Skiftecommissiøn efter mit Forslag affiger en Eragtning, saa kan denne Eragtning gøres til Gjenstand for judicial Prøvelse, forudsat at det er en Doms-Handling, og er dette ikke Tilfældet, saa vil Hof- og Stadsretten afvise Sagen som henhørende paa det administrative Gebeet, men det Samme vil skee efter den ærede Ministers Forslag; naar en Sag efter en af Skifteretten affagt Eragtning indbringes for Høiesteret, saa vil Høiesteret paadømme den, hvis det er en judicial Handling, men afvise den, hvis det er en administrativ Handling. Jeg troer derfor slet ikke, at den ærede Ministers Anke rammer mit Forslag; dersom der er Feil ved det, saa findes de samme Feil i den nu bestaaende Tilstand, og hvorfor kommer den ærede Minister da ikke med et Forslag til Forbedringer, istedetfor at fremlægge et Forslag, som i Grunden slet ikke indeholder Andet end en deelviis Forretningsorden. Den Anke, som den ærede Minister har udtalt, rammer ikke mig, men ham selv, hvis det overhovedet er en Anke. Den høitærede Minister opholdt sig ved det Spørgsmaal, om en Repartition efter mit Forslag kunde paaantes eller ikke, og om en Repartition skulde ansees for at være en Domshandling eller en administrativ Handling. Naar man vil tage Lovgivningen, saa ansees det baade for en administrativ og for en Domshandling; naar Executorer uden Jurisdiction affige en Repartition, saa er det en Ovrigheds-handling, saa kan man ikke bringe den for nogen Domstol, saa bliver den afviist, er det derimod den ordinaire Skifteret, som affiger en Repartition, saa er det en Domshandling; men jeg tager

ikke Repartitionen for Andet, end hvad den er efter den nuværende Lovgivning, naar der efter mit Forslag affiges en Repartition i Hof- og Stadsrettens Skiftecommissiøn, saa er det en Beslutning af Skifteretten, og saa kan denne Beslutning efter de tydelige Ord i den af mig foreslaaede § 3 indantes som en Handling, der bør eller kan prøves af Hof- og Stadsretten, og dersom man er saa forlegen med at faae det afgjort, at en Repartition er en Doms-handling, saa kan det jo sættes til i § 3, derimod skal jeg ikke have det Allermindste. Jeg troer overhovedet, at den Opfattelse, som ligger Lovgivningen nærmest, er den, at under et Skifte er ikke Andet Gjenstand for judicial Afgjørelse end Tvistigheder; der skal være Parter, for at der kan komme en judicial Afgjørelse til; saalænge der ikke er det, anseer jeg en Skifteforvalters Forretninger for at være administrative; man kan ikke sige, at dette eller hiint Spørgsmaal er af judicial Natur; det kan i det ene No fremfalde en judicial Afgjørelse, og i det andet No kan det blive ved et Skøn af Skifteretten; det bliver kun til Gjenstand for Paakjendelse, naar Parterne tvistes derom. — Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Vejsen) ansøgte, at en Skifteforvalter meget let kunde komme til at omgjøre sine egne Kjendelser, naar han blev bedre underrettet. Jeg troer nu ikke efter min Erfaring, at det er saa ganske let at faae en Dommer eller, om man vil, en administrativ Embedsmand til at underkjende sin egen Kjendelse; for mig har det altid været meget vanskeligt at opnaae; jeg vil ikke sige, at det er umuligt, eller at det ikke skulde være skeet, men jeg vil tage den ærede Rigsdagsmands Betragtning med; thi jeg finder netop deri et Beviis for, hvor urigtigt det nuværende Forhold er. Alle de Herrer Jurister her i Salen ville vist være enige med mig i, at det er en Grundsætning i den danske Lovgivning, at en Dommer ikke kan omgjøre sin egen Kjendelse; skal den forandres, saa skal en formelig Appel institueres; men det, at vor Skiftelovgivning i visse Tilfælde tillader, ja endog saa paabyder at omgjøre sin egen Kjendelse, er et Beviis for, at Skiftevæsenet efter vor Lovgivning mere henhører til det Forvaltende eller det Administrative end til